

KESKUSTA

Ons verlijf in Tampere loopt ten einde. Alvorens te ontbijten nemen we afscheid van Ilse, Olivier en David. De bus staat klaar om hen naar de sporthal te brengen alwaar nog drie Belgen kampen. Olivier zal ons op de hoogte houden van de resultaten. Eerst nog even de benen strekken in een prachtig aangelegde tuin, de eekhoorns komen hier uit je hand eten en de vinken lopen voor je voeten. Er is wat verder een raar ritueel aan de gang, eerst denk ik een begrafenis, daar de personen allemaal gekleed zijn in een zwart maatpak met hoed. Misschien een studentendoop, vermits het er plezierig aan toe gaat. Dichterbij gekomen merken we in het midden een dame in het lang gekleed met een mooie krans op haar hoofd, de personen rond haar zijn allen vrouwen. Een vrijgezellenfeest doch op zijn Fins eens iets anders om te zien. De eerste muggen zijn in aantocht, doch de muggenmelk zit in de ... valiezen. Gelukkig is dit slechts de voorhoede, de rest komt tussen half juni en midden augustus. Greet en Lieve bezoeken het poppenmuseum dat ook in deze tuin ligt.

Op weg naar Tampere hebben we een bord opgemerkt met de vermelding glasfabriek, we zullen eens gaan zien wat daar allemaal is. Ha, Olivier aan de lijn, Katrien Verheecke evenals Christophe Van Dijck winnen hun eerste kamp, doch geraken niet voorbij hun tweede tegenstand(st)er. Catherine Jacques doet het beter met tweemaal winst. Die gaat voor goud, dat hopen we toch. In het glasmuseum is het beter om niet aan judo te doen, voorzichtig zijn is de boodschap. We krijgen een video te zien hoe dit alles tot stand komt, van zand tot glas. Honderden kleurrijke glazen voorwerpen zijn hier tentoongesteld, er is zelfs een supermarkt alwaar dit alles gekocht kan worden, doch dit laten we over aan de Japanners en Amerikanen, die hier met bussen gedropt worden. Ai, Cathérine verloren tegen een Duitse, geen goud, doch ze herpakt zich en wint, eveneens als Ilse, brons.

Koffiepauze. In onze zoektocht om één en twee eurocent van Finland te bemachtigen, zien we onder de hete koffiepote een muntje liggen. Zou het misschien...? Neen, Paul houdt er enkel een verbrande vinger aan over. Zo, we moeten afscheid nemen van vier leden van onze groep. Albert, Greet, Paul en Lieve verlengen hun verblijf met nog een week. Na enkele hartverscheurende taferelen (iets minder kan ook geweest zijn) scheiden hier onze wegen, zij gaan naar Turku (vroegere hoofdstad) en wij naar Helsinki (huidige hoofdstad).

We naderen Helsinki, volg de borden met keskusta (centrum) en je komt er vanzelf. Eerst nog een hotel zoeken, beter gezegd, eerst een parkeerplaats zoeken, dan een hotel. Ook een Cumulus hotel, eens proberen, maar alles volzet. Bij den Arthur (hotel Arthur) ook geen geluk. Naar de Holiday Inn dan maar, waar twee mooie Finse dames ons met de glimlach de prijs voor één overnachting bekend maakten, 260 € per kamer, de dames niet inbegrepen. We vroegen enkel maar een kamer, niet om het hotel over te nemen. Wisten wij veel dat er een muziekfestival aan de gang was, daarom was alles volzet. We rijden terug, gelukkig had Patrick ongeveer 20 kilometer buiten de stad een bord opgemerkt met Hotelli. Nu de juiste afslag nog vinden, ai, gemist. Twintig kilometer verder keren we terug om vervolgens de autosnelweg te verlaten op zoek naar een slaapplek. We rijden, en rijden, halt, een pijl naar links. Na enkele kilometers rijden in een bosrijke omgeving besluiten we om terug te keren. We zullen het eens vragen, we zaten toch juist, wie zoekt er nu een hotel midden in de bossen? Wij. Eindelijk, een modern hotel, niet te veel volk dus kamers vrij en betaalbaar. Wat moeten we nog meer? Eten, want we hebben honger. We installeren ons, laten het ons smaken en besluiten om nog een avondwandeling te maken langs een meer dat naast het hotel ligt. Hoewel het al half elf is, is het nog steeds licht. Langs het meer zien we houten huisjes,

alwaar men een sauna kan nemen met daarna een frisse duik in het meer. Wij gaan ook een duik nemen maar in ons... bed. Tot morgen.